

Міські земельні ділянки представляють собою складні природно-технічні комплекси. Тому моніторинг таких природно-технічних систем є важливою науково-технічною і економічною завданням, які мають вирішуватися цілісно.

Найбільш ефективними способами отримання інформації про спостережувані об'єкти в наш час є аерокосмічні, геодезичні, супутникові методи, вибіркоче польове обстеження. Зібрана на початку робіт з моніторингу інформація в подальшому аналізується, систематизується, обробляється і вноситься в інформаційну систему міста. Космічні знімки високої роздільної здатності на територію міста одержувані один раз в 1-2 роки, дозволяють оперативно отримувати більшу частину інформації про стан міських земель.

ПОРЯДОК ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ РЕКРЕАЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Куліш Ю.Р.

Науковий керівник – Афанасьєв О.В., канд. техн. наук, доцент

До земель рекреаційного призначення належать землі, які використовуються для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів (ст. 50 Земельного кодексу України) [1]. Основним фактором віднесення земельних ділянок до земель даної категорії є можливість їх використання для організації масового відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів.

Стаття 63 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 р. [2] містить визначення «рекреаційних зон», яке цілком за змістом відповідає поняттю «землі рекреаційного призначення». Так, рекреаційні зони представляють собою ділянки суші і водного простору, призначені для організованого масового відпочинку населення і туризму.

До земель рекреаційного призначення належать земельні ділянки зелених зон і зелених насаджень міст та інших населених пунктів, навчально-туристських та екологічних стежок, маркованих трас, земельні ділянки, зайняті територіями будинків відпочинку, пансіонатів, об'єктів фізичної культури і спорту, туристичних баз, кемпінгів, яхт-клубів, стаціонарних і наметових туристично-оздоровчих таборів, будинків рибалок і мисливців, дитячих туристичних станцій, дитячих та спортивних таборів, інших аналогічних об'єктів, а також земельні ділянки, надані для дачного будівництва і спорудження інших об'єктів стаціонарної рекреації. Отже, до складу зазначеної категорії земель входять як земельні ділянки зелених

зон і зелених насаджень міст та інших населених пунктів, так і об'єктів фізичної культури та спорту, об'єктів стаціонарної рекреації.

Використовуватися з рекреаційною метою можуть і інші земельні ділянки, що не входять до складу земель рекреаційного призначення. Йдеться про земельні ділянки водного фонду, лісогосподарського, оздоровчого, природно-заповідного та іншого природоохоронного призначення. Зазначені категорії земель розмежовуються із землями рекреаційного призначення за основним цільовим призначенням, яке відіграє головну роль.

Використання земель рекреаційного призначення для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів є їх виключним цільовим призначенням. На цих землях заборонена діяльність, що негативно впливає або може вплинути на їх природний стан (ч. 3 ст. 52 Земельного кодексу України) [1].

Однією з особливостей правового режиму земель даної категорії є звільнення закладів фізичної культури та спорту, що повністю утримуються за рахунок коштів державного або місцевих бюджетів, від сплати земельного податку. Крім того, від обов'язку сплачувати земельний податок звільняються підприємства, установи, організації, громадські організації фізкультурно-спортивної спрямованості, у тому числі аероклуби, авіаційно-спортивні клуби, Товариства сприяння обороні України, земельні ділянки, на яких розміщені спортивні споруди, що використовуються для проведення всеукраїнських, міжнародних змагань та навчально-тренувального процесу збірних команд України з видів спорту та підготовки спортивного резерву, бази олімпійської та паралімпійської підготовки, перелік яких затверджується Кабінетом Міністрів України (ст. 282 Податкового кодексу України) [3]. Проте, податок за земельні ділянки (в межах населених пунктів) на територіях та об'єктах рекреаційного призначення, використання яких не пов'язано з функціональним призначенням цих територій, справляється у п'ятикратному розмірі податку, обчисленого відповідно до статей 274 і 275 Податкового Кодексу України [3].

Незважаючи на те, що землі рекреаційного призначення мають чітко окреслене визначення з повним переліком територій, що належать до даного цільового призначення, законодавство щодо порядку використання земель рекреаційного призначення потребує доопрацювання.

1. Земельний кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 3-4, ст.27.
2. Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 р., № 41, ст.546.
3. Податковий кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 13-14, № 15-16, № 17, ст.112.